

PROLOG

Știi imediat că ți-a sunat ceasul. Poate că mai ai câteva minute de trăit, dar nu mai mult. Ce vei face cu aceste ultime clipe cât ești încă în viață?

Te întrebi cum de s-a întâmplat toată tevatura. Privești în jur la prăpădul stârnit și-ți dai seama că probabil era inevitabil. La asta te-ai angajat, nu? Asta ai dorit. Într-un fel, tu ai pricinit toate acestea.

Și acum ai un glonț în piept ca dovadă.

Amănuntele care detaliază cum s-a ajuns aici nu par a mai avea importanță. Trebuie luată în considerare situația în totalitate. Iar în privința asta poți să fii mulțumit că mori astfel – cu onoare, mândrie, cu certitudinea că ai luptat până la ultima suflare ca să-i aperi pe Ones.

Lupta ți-a definit scurta viață și s-a dovedit suficient de plină de miez pentru a-i da sens. Te-ai alăturat unui grup de oameni care avea nevoie de sprijin. Un grup vulnerabil în fața puternicelor forțe ale societății și capriciilor unei generații mai bătrâne, temătoare. Guvernul, conform Legii Egalității, a scos în afara legii ingineria genetică și i-a degradat pe Ones,

considerându-i cetățeni de rangul al doilea. Atunci tu ai ajutat la transformarea acestei lupte într-o mișcare, într-un val seismic și toate acestea nu se vor sfârși cu moartea ta. E mult mai ușor să accepți că vei părăsi lumea când știi că lași o moștenire în urmă, că toți cei ca tine îți vor ține minte numele etern.

Mai ușor, poate, dar la fel de dureros. Prin rana din piept iese un sunet ciudat, ca o aspirare, și așa îți dai seama că ai un plămân perforat. Cumva, glonțul a ieșit prin spate, adică s-a izbit de o coastă și a ricoșat din tors ca o viespe furibundă.

Fiecare respirație arde înfiorător, iar în același timp un ger năprasnic ți se pogoară peste corp. *Încă niște minute*, cerșești de la biata-ți inimă slăbită. Mai sunt câteva gânduri pe care vrei să le formulezi.

Te gândești la familie și la ce înseamnă acum acest cuvânt pentru tine. Te gândești la mama și la puntea pe care ai încercat să o stabilești între voi. Te gândești la generația ce va veni și la cum aceasta își va aminti de tine.

Îți înfigi degetele în iarba răcoroasă, te uiți în sus la cerul albastru și mai că zâmbești. Lumea va continua să meargă mai departe și fără tine. Universul nu va înceta să zumzăie. Și, cât ar clipi, un ochi cosmic, trupul, țara, planeta ta se vor îndepărta în trombă, precum grăunțele de praf purtate de vânt. Iar tu te vei fi dus o clipă mai înainte.

Și, în cele din urmă, te gândești la persoana pe care o iubești.

Și deodată chiar o vezi, deplasându-se printre copaci, fixându-te cu insistență. Este prea periculos să te ridici, oricum n-ai fi în stare s-o faci, așa că această căutătură finală va trebui

să-ți fie de ajuns. Simți recunoștință pentru privirea asta și mulțumire pentru tot ce ați împărtășit. Într-o viață din ce în ce mai năpădită de ură, violență și tragedie, cel puțin ai învățat să iubești. Ți s-a adus astfel aminte de ce lupta merită.

Mori cu consternarea stârnită de contradicțiile existente pe lume. Cu uimire față de ce a realizat specia noastră și, în același timp, față de ceea ce suntem în stare să ne facem unul altuia. Societăți construite pe miracole de inventivitate omenească și societăți distruse la fel. E greu de priceput, și totuși ai văzut cu propriii ochi ce s-a petrecut în scurta-ți viață. Dar la ultima suflare, ultimul gând ți se îndreaptă spre o și mai mare contradicție. Ceva mult mai greu de acceptat, dar neîndoios de adevărat. Ceva cu ce, în mod ironic, nu ai fi în stare să trăiești nici chiar dacă ai supraviețui. Legat de persoana care se uită la tine printre copaci.

Iubești această persoană. Această persoană te-a trădat.

CAPITOLUL 1

Trei săptămâni mai devreme

Cody abia putea să respire. Nu din cauza norului gros de cenușă ce se lăsase asupra ei sau din cauza istovitorului drum străbătut prin pădure. Nu, strânsoarea ca de menghină ce-i oprima pieptul îi era în întregime pricinuită de gândul la James.

În timp ce ea alerga liberă, el se afla în lanțuri. Și mai grav, ea zburda liberă tocmai pentru că el se găsea în lanțuri. Se întorsese pentru ea. Se sacrificase pentru ea. Ca recompensă pentru toate acestea, fusese prins de propriul său frate și de o Echipă pentru Egalitate, trimis într-un lagăr de detenție unde căzuse pradă Vaccinului – o încercare brutală a guvernului de a sabota lucrarea de inginerie genetică operată asupra Ones.

Cody privise de pe malul celălalt al râului cum James fusese capturat, neputând interveni în vreun fel. Dacă, printr-o minune, o să-l revadă, cu siguranță, el avea să fie o persoană cu totul diferită. Aproape prea tulburată ca să mai fugă, Cody se străduia disperat să respire, dorindu-și să nu fie adevărat.

— Hai, Cody, mișcă-te! veni un țipăt de mai sus.

Kai îi întinse un braț și o smuci peste un arbore doborât la pământ, în timp ce Taryn dădea crengile la o parte. Rămăseseră doar ei trei acum și Cody se minună de calmul lui Kai. Numai ea părea încă traumatizată de tot ce se petrecuse la marginea râului. După doar câteva minute, Kai deja începuse să-și facă planuri.

Totuși se simțea oarecum ușurată că trebuie să meargă după el. Kai era liderul neoficial al New Weathermen, grup ce se lupta cu guvernul în numele tuturor Ones. Chiar dacă bătălia din acea dimineață se încheiase cu înfrângerea lor, la cariera Shasta, ar fi fost gata să jure că în mintea lui Kai deja exista un plan de urgență.

— Unde mergem? întrebă.

Tănărul schimbă o privire cu Taryn, care părea că privește întreaga situație cu același calm. Cody fu nevoită să recunoască cinstit că îi invidia pentru nonșalanță. În urma lor, un foc puternic mistuia pădurea, undeva pe partea cealaltă a văii pe care tocmai o traversaseră. Toți ceilalți Ones, care luptaseră alături de ei, fuseseră prinși și se aflau în drum spre lagărele de concentrare. Din prisma asta, totul părea foarte sumbru. Nu aveau unde să meargă, pe nimeni care să-i ajute.

— Putem înnopta în pădure diseară, zise Kai. Mâine însă Echipele pentru Egalitate o să înceapă să ne caute. Va trebui să dispărem.

Urma să fie o treabă dificilă asta. Există un ordin federal să fie concentrați toți Ones, iar un grup asemenea lor, în deplasare, n-avea cum să treacă neremarcăt. Cu toate acestea, Kai și

Taryn mergeau mai departe, în necunoscut. Cody îi urma, dar deja în minte i se înfiripa un alt plan.

— Și cu James cum rămâne? dori ea să afle.

— Ce-i cu el? întrebă Taryn. Ai văzut doar ce s-a întâmplat. Trebuie să-l uiți acum.

Vasăzică, s-a dus la naiba planul de urgență, gândi Cody în sine sa. Nici sugestia lui Taryn însă nu ținea. Cody știa că i-ar fi imposibil să-l uite pe James.

Oricum, trebuia deocamdată să-și țină promisiunea.

*

* *

Mai târziu, în aceeași zi, după ce se depărtaseră suficient de incendiu, Cody, Kai și Taryn se opriră la albia secată a unui pârâu. O stâncă năclăită de noroi, bombată, le oferea un fel de adăpost, așa că se prăbușiră la baza peretelui pieziș, își desfăcură șireturile ghetelor și aruncară armele pe care le căraseră cu ei tocmai de la carieră. Chiar și epuizați cum erau, tot se simțeau vrăjiți de priveliștea din înalțuri; soarele se scufunda încet, dincolo de orizont, iar aburii ridicați din pădurea fume-gândă colorau cerul în nuanțe psihedelice de roșu și portocaliu.

Cody își aminti de frumoșii zori ai acestei zile și nu-i veni să creadă câte se întâmplaseră de atunci. New Weathermen luaseră atitudine la carieră și încercaseră să se opună Echipei pentru Egalitate. Cody – devenită deodată o fugară, o exilată, complice la moartea tatălui prietenului ei – ajunsese la concluzia că era gata să-și dea viața pentru această cauză și se înarmase împotriva propriului guvern. Cumva, în mijlocul întregului

haos, trăise alături de Kai un moment plin de sentimente, pe care îi venea greu să-l accepte acum. Iar el îi dezvăluise ceva, niște secrete pe care nimeni n-ar fi trebuit să le cunoască. Din nou, se simțea prea speriată ca să înțeleagă totul pe deplin. În clipele acelea nici nu-și bătuse capul să încerce, gândindu-se că urma să moară.

Ceea ce s-ar fi și întâmplat, dacă n-ar fi fost James. El stârnise focul și îi condusese în siguranță, asigurându-se că scapă. Acțiunile lui generaseră un sentiment și mai puternic, pe care nu se temea să-l definească. Era iubire adevărată. Un sentiment de atracție disperată, admirație uimită și perfectă înțelegere. Apoi, la câteva minute după ce simțise asta, dispăruse și posibilitatea de a-i împărtăși ceva. James se luptase destul cât să prelungească scurtul moment. Venise acum rândul ei să refacă totul.

— Trebuie să-l salvăm pe James. Oricât de greu ar fi.

— Cody, o privi Kai aproape agasat, să ne purtăm rațional! adăugă el. Sigur că vrem să-i scoatem pe toți Ones din lagăre. Dar nu e posibil să dăm buzna, așa, după James. Trebuie să privim lucrurile în ansamblu.

— Nu e nicio clipă de pierdut, declară Cody. O să-l vaccineze. Așa că eu, una, am de gând să-l salvez oricum, cu ajutorul vostru sau fără.

Îi cercetă pe rând, pe Kai și pe Taryn. Arătau terminați, murdari și învinși. Își aduse aminte că nu aveau decât nouăsprezece ani, doar un pic mai mult decât ea. Și mai știa că visurile lor de a organiza o revoltă de succes se cam năruiseră în dimineața aceea.

Kai promisese că vor câștiga bătălia sau vor deveni ecouri, simboluri nepieritoare ale luptei pentru libertate. Cumva însă, nimic nu se adevărase. Ajunseseră să fie doar soioși, obosiți și blocați în pădure. Lui Cody nu-i venea să creadă.

— Zău așa, se ridică ea în picioare. Am plecat după James. Așteptă puțin, dar niciunul dintre cei doi nu a mișcat. Chiar vrei să stați ca niște popândăi aici? Kai? Așa ai plănuit să se sfârșească cea mai zgomotoasă zi din viața noastră?

Kai refuză să o privească în ochi, în timp ce Taryn o fulgeră din priviri.

— L-ai auzit doar, glăsui fata. Nu putem să riscăm nimic acum. Mulți oameni au fost capturați azi. O grămadă dintre ei erau prietenii noștri. Așa că... Ce-ar fi să iei un loc în spațiu și să încetezi cu miorlăiala.

— E în regulă, o trase încet Kai de braț pe Taryn. Las-o să plece dacă așa vrea. Apoi întorcându-se spre Cody: Văd că vrei să pornești de una singură și eu n-am să te împiedic. E o prostie, lipsă totală de chibzuință, dar te înțeleg.

— Așa deci, răbufni Cody. Vasăzică, ești doar un prefăcut care se dă mare cu o motocicletă de fițe și vorbe frumoase? Scârbită, se apucă să-și adune lucrurile. Mult succes cu restul revoluției!

Și-a dat seama că tânărul ar fi dorit să-i dea o replică, dar că s-a abținut. Iarăși cu acea stăpânire de sine, glacială. Emoțiile lui îi aparțineau în întregime și le exprima doar atunci când dorea.

Își îndreptă spatele și aruncă o privire în jur, cercetând locul în care se găseau. Se lăsase noaptea peste pădurea de pini, iar printre cetine se strecura luna strălucitoare. Cody nu prea

știa cum să procedeze, dar era conștientă că din locul acela nu-l putea ajuta pe James. Iar el o salvase singur, chiar dacă nu era un înger și deseori fugea de probleme. Nici ea nu avea nevoie acum de Kai și de Taryn. O să se descurce de capul ei.

Dar pe când păreasa ascunzișul improvizat, auzi un zgomot metalic produs de încărcarea unei arme. Se întoarse și dădu cu ochii de Taryn, care o ținea cu pistolul.

Încremeni surprinsă și nedumerită. De alături, Kai însă se întinse și încercă să-i ia revolverul, cu blândețe. Cu toate acestea, Taryn se ridică totuși în picioare și merse câțiva pași înainte, păstrând arma îndreptată asupra lui Cody.

— Nu pleci nicăieri.

— Taryn, lasă arma jos! o rugă Kai cu voce domoală. Cody își îndreptă ochii spre el, implorându-l din priviri să intervină. Las-o să plece, continuă bărbatul.

— Crede-mă că mi-ar plăcea la nebunie, dar nu pot, replică Taryn.

Într-un final, deși își simțea inima bătând să-i spargă pieptul, Cody găsi curajul să se rățoiască la ea.

— Care-i treaba cu tine? Vreau să zic că pe lângă că ai o atitudine posacă, o falsă duritate și un aer de superioritate studiat, ce treabă ai cu *mine*?

Bănuia, de fapt, ceva. Probabil că pe Taryn o sâcăia cel mai tare cum se uită Kai la ea, la Cody. Se întrebă acum dacă morocănoasa aceasta va recunoaște cu adevărat.

Taryn râse doar, apoi spuse:

— Să începem cu faptul că ești o mincinoasă. Nici măcar nu ești One. Și apoi să adaug că ai nevoie de cineva care să

te salveze la fiecare două minute, ca și când ai fi un cățeluș neajutorat. Întâi te prinde poliția la faza cu preluarea conducerii școlii. Apoi te vâri drept în zona de conflict armat, când am pus bomba la laborator. Iar azi, din cauza ta suntem blocați într-un incendiu forestier. Mi s-a acrit să mă țin de fundul tău complet normal și nemodificat genetic.

Furia o cuprinse pe Cody și o făcu să uite că este amenințată cu pistolul.

— Nu eu am făcut să fim blocați de foc, ci James. Și voi toți ați fi morți dacă nu ar fi fost el. Este chiar persoana pe care vreau s-o salvez. Așa că... lasă-mă să plec! Nu crezi că ai fi foarte fericită atunci?

— Păi, aș sări în sus de bucurie, replică Taryn, apoi se opri. Din păcate pentru noi toți, am auzit tot ce ți-a spus Kai.

Cody realizează pe loc că asta schimbă totul. Și Kai se strâmbă, ceea ce indica fără urmă de dubiu că îi dă dreptate lui Taryn.

— Nu trebuia să-i spui chestiile alea, se întoarse ea, privindu-l direct.

— Credeam că o să fim uciși, răspunse Kai. Și atunci merita să afle.

Și abia acum Cody pricepu clar despre ce era vorba. Despre Edith Vale și despre Arcă.

În dimineața respectivă, Kai începuse să-i dezvăluie un secret, pentru ea fără cap și coadă. Inițial, Cody știa că Edith Vale era agentul guvernamental care făcuse publică lista cu Ones, expunându-i pe toți unei persecuții bine țintite. Iar Arca secretă, enormă, teoretică reprezenta motivul pentru care agenta